ผ่อนคลาย..สบายๆคาราโอเกะ..

นำเสนอเมื่อ : 15 ก.พ. 2552

รักที่อยากลืม

ปลิดปลิวเคว้งคว้าง ชีวิตฉันดั่งใบไม้ที่หลุดลอย
น้ำตาฉันเต็มลำธาร อาบรักที่ผิดหวังในตัวเธอ

ร้องทุกข์กับผืนทราย ที่เผลอใจไปรักเธอ
จึงต้องมานั่งซึมเหม่อ เพราะรักเธอเพียงข้างเดียว

* หยาดฝนพร่างฟ้า ชีวิตฉันปรารถนาเธอผู้เดียว
รักเธอเหมือนดังคมเดียว เกี่ยวแม้ข้าวที่เขียวยังคานา

** ฝนเอยจงเป็นพยาน ข้าขอวานจงเมตตา
จงช่วยทำให้ใจข้า ได้ร้างราลืมรักลง

(ซ้ำ * และ ** และ **)

ฉากสุดท้าย

เก็บรอยฝัน กับความหลัง ไว้เพื่อลาจาก
เก็บความรัก ฝากกลอยใจ ไปกับสาย ลม

เพียงเธอโบกมือลา ยิ่งพาใจ ให้ตรม
หักใจ ไม่ขื่นขม ระทมปวดร้าว

ต่อจากนี้ คงจะเหลือ ฉันและแผลเก่า
ตัดใจเรา จากความหลัง พังยับเยิน
เธอได้ฝากรอยใจ ฉันกลายเป็น ส่วนเกิน
ฉันจะเดิน โดยไม่มีเธออีกแล้ว

ต่อไป เธอเป็นเพียงแค่ ความหลัง
เป็นรอยฝัง เป็นเพียง บทเรียน
จะลืมเธอ สิ้นลง ลืมคนที่ใจแปรเปลี่ยน
หากเรียนรัก ต่อไป ใจคงปวดร้าว
จากคนนี้ สู่คนนั้น ฉันต้องลาก่อน
ฉากบางตอน ที่มีฉัน พลันจบ สิ้นลง
ไม่มีคน ร่วมฝัน ไม่มีความ มั่นคง
ฉากนี้ คงจบลง ด้วยการ จากลา

ต่อไป เธอเป็นเพียงแค่ ความหลัง
เป็นรอยฝัง เป็นเพียงบทเรียน
จะลืมเธอ สิ้นลง ลืมคนที่ใจแปรเปลี่ยน
หากเรียนรัก ต่อไป ใจคงปวดร้าว

จากคนนี้ สู่คนนั้น ฉันต้องลาก่อน
ฉากบางตอน ที่มีฉัน พลันจบ สิ้นลง
ไม่มีคน ร่วมฝัน ไม่มีความมั่นคง
ฉากนี้ คงจบลง ด้วยการจากลา...

ขอเพียงที่พักใจ

เดินอยู่กลางลมฝน สู้ทนฟันฝ่า กายที่มันอ่อนล้า แทบยืนไม่อยู่
เดินต่อไปคงล้ม มันหมดแรงจะสู้ เปิดประตูรับหน่อย ได้ไหม

ยืนอยู่ตรงประตู เนื้อตัวหนาวสั่น ช่วยแบ่งปันห้องใจ ให้พักสักครู่
ข้างนอกมันเหน็บหนาว ถ้าเธอนั้นเอ็นดู เปิดประตูรับหน่อย ได้ไหม

อย่าปล่อยให้ฉันยืน อยู่คนเดียวเปลี่ยวใจเหลือทน
ฝ่าพายุฝ่าแดดลมฝน จนมาพบเธอ
อย่าปล่อยให้ฉันรอ ด้วยใจท้อและทรมาน
เปิดประตูให้ฉันพักพิงอิงแอบ สักครั้ง

ถ้าหากใจเธอนี้ มีผู้ใดครอบครอง มีเจ้าของ จับจองเอาไว้ก่อน
ขอซอกเพียงเล็กเล็ก ที่จะพอซุกนอน ตื่นขึ้นมา ก็พร้อมจะจากไป

ยืนอยู่ตรงประตู เนื้อตัวหนาวสั่น ช่วยแบ่งปันห้องใจ ให้พักสักครู่
ข้างนอกมันเหน็บหนาว ถ้าเธอนั้นเอ็นดู เปิดประตูรับหน่อย ได้ไหม

อย่าปล่อยให้ฉันยืน อยู่คนเดียว เปลี่ยวใจเหลือทน
ฝ่าพายุฝ่าแดดลมฝน จนมาพบเธอ
อย่าปล่อยให้ฉันรอ ด้วยใจท้อและทรมาน
เปิดประตู ให้ฉันพักพิงอิงแอบ สักครั้ง

ถ้าหากใจเธอนี้ มีผู้ใดครอบครอง มีเจ้าของ จับจองเอาไว้ก่อน
ขอซอกเพียงเล็กเล็ก ที่จะพอซุกนอน ตื่นขึ้นมา ก็พร้อมจะจากไป

ถ้าหากใจเธอนี้ มีผู้ใดครอบครอง มีเจ้าของ จับจองเอาไว้ก่อน
ขอซอกเพียงเล็กเล็ก ที่จะพอซุกนอน ตื่นขึ้นมา ก็พร้อมจะจากไป จะจากไป

อยากให้เธออยู่ตรงนี้

ฉันเคยหลอกตัวฉันเอง ว่าไม่เสียใจ
แม้เธอจากลาฉันไปไกล ก็ไม่คิดถึงเธอเลย

และแล้วเมื่อวันได้ผ่านมา และแล้วน้ำตาก็เริ่มไหลริน
แล้วเสียงหัวใจก็บอกมาให้ได้ยิน ว่าฉันไม่ลืมเธอได้ เลย

อยากให้เธออยู่ตรงนี้ เหมือนที่เป็นเช่นวันนั้น
แม้ว่าสองเรา ต้องห่างเหินกัน ไกลแสนไกล
อยากบอกเธอว่ายังรักเธอ

ฉันก็อยากลืมเรื่องราว ที่ยังฝังใจ
แต่ฉันคงอ่อนแอมากเกินไป ที่จะให้ฉันลืมเธอ

และแล้วเมื่อวันได้ผ่านมา และแล้วน้ำตาก็เริ่มไหลริน
แล้วเสียงหัวใจก็บอกมาให้ได้ยิน ว่าฉันไม่ลืมเธอได้ เลย

อยากให้เธออยู่ตรงนี้ เหมือนที่เป็นเช่นวันนั้น
แม้ว่าสองเรา ต้องห่างเหินกัน ไกลแสนไกล

ฉันไม่เคยลืม เวลาเราอยู่ด้วยกัน
ฉันยังจำคืน และวันและทุกๆอย่าง
แม้ว่าวันนี้ สองเราต้องเดินแยกทาง
อยากบอกเธอว่ายังรักเธอ

อยากให้เธออยู่ตรงนี้ เหมือนที่เป็นเช่นวันนั้น
แม้ว่าสองเรา ต้องห่างเหินกัน ไกลแสนไกล
อยากบอกเธอว่ายังรักเธอ

พี่ชายที่แสนดี

เมฆดูสวยงาม เมื่อยามมองฟ้า ฟ้าดูกว้างใหญ่เหมือนเก่า
เมื่อยังเล็กแหงนดูมือไขว่คว้าเอา สูงจังอยากตัวโตสูง
จ้องมองแสนนาน พี่ชายคงเห็นยิ้มเดินมาใกล้แล้วอุ้ม
ขี่คอจนเกือบสูงทัน จ้องมองบนฟ้านั่น
เอื้อมมือถึงจันทร์ จะเอาเป็นของเรา

ครั้งโดนเขารังแก ร้องงอแงร้องไห้
พี่คนนี้ยังคอยคุ้มครองคุ้มภัย น้องเอยอย่ากลัวใครเขา
สองพี่น้องเดินไป น้องตามพี่ชาย จับมือจูงน้องไป
มองฟ้าอันกว้างใหญ่ ฟ้าคงไกลไป ขี่คอพี่สูงเอง

ครั้งโดนเขารังแก ร้องงอแงร้องไห้
พี่คนนี้ยังคอยคุ้มครองคุ้มภัย น้องเอยอย่ากลัวใครเขา
สองพี่น้องเดินไป น้องตามพี่ชาย จับมือจูงน้องไป
มองฟ้าอันกว้างใหญ่ ฟ้าคงไกลไป ขี่คอพี่สูงเอง

จวบจนฉันโต พี่ยังคงรักและคอยเป็นห่วงแสนห่วง
เมื่อผิดหวังให้กำลังใจทั้งดวง น้องเอยอย่ากลัวใครเขา
เมื่อยามท้อใจ จ้องมองบนฟ้านึกตอนเป็นเด็กเล็กนั่น
ขี่คอจนเกือบสูงทัน เอื้อมมือให้ถึงจันทร์
บอกเอาไว้นาน พี่ชายที่แสนดี

รักซะแล้ว

และก็เหลือเรา นั่งอยู่เพียงผู้เดียว อยู่กับหัวใจสิ้นหวังและเลือนลาง
เหน็ดเหนื่อยเหลือเกิน ต้องอยู่บนหนทาง ที่ตัวฉันเองไม่เคยได้เลือกเลย

แค่อยากจะเป็นเหมือนคนทั่วไป มีรักได้ดั่งใจต้องการ

นี่ตัวฉันผิดหรือไร ฉันต้องใช้หนี้กรรมให้ใคร เจ็บที่มันต้องเป็นอย่างนี้
มีชีวิตไม่เหมือนใคร ฉันไม่อาจเลือกทางได้เอง จะมีใครบ้างไหมที่จะมาเห็นใจ

สิ่งที่ฉันมี ไม่เคยไขว่คว้ามัน แต่ที่ต้องการไม่เคยได้สมใจ
อยากให้เรื่องจริง เป็นเพียงแค่ฝันไป อยากจะรักใครที่เขารักฉันจริง

เข้าใจว่าความรักนั้นงดงาม แต่ฉันไม่มีวันจะได้เจอ

นี่ตัวฉันผิดหรือไร ฉันต้องใช้หนี้กรรมให้ใคร เจ็บที่มันต้องเป็นอย่างนี้
มีชีวิตไม่เหมือนใคร ฉันไม่อาจเลือกทางได้เอง จะมีใครบ้างไหมที่จะมาเห็นใจ

เจ็บที่มันต้องเป็นอย่างนี้
มีชีวิตไม่เหมือนใคร ฉันไม่อาจเลือกทางได้เอง จะมีใครบ้างไหมที่จะมาเห็นใจ

เล่าสู่กันฟัง

นึกถึงคำๆนั้นทุกวันที่ห่างกันไป เหมือนมันเป็นโยงใยที่ส่งถึงกัน

ไม่ว่าเราจะโชคดี หรือบางทีที่ร้องไห้ ต่างคนสนใจจะฟัง
เพราะว่าในชีวิตเรื่องจริงมันต่างจากฝัน ฝันไม่เคยมีวันที่เจ็บช้ำใจ
มีผู้คนอยู่รอบกาย เหมือนไม่มีไม่เห็นใคร แต่ใจๆฉันยังมีเธอ

คืนที่ไร้แสงไฟ วันที่ใจมัวหม่น ขอเพียงใครสักคนห่วงใยกัน

วันที่เสียน้ำตา วันที่ฟ้าเปลี่ยนผัน เธอก็ยังมีฉันอยู่ทั้งคน

ฝนที่ตกทางโน้น หนาวถึงคนทางนี้ ยังอยากได้ยินทุกเรื่องราว
ยังนอนดึกอยู่ใช่ไหม เธอผอมไปหรือเปล่า อย่าลืมเล่าสู่กันฟัง

คืนที่ไร้แสงไฟ วันที่ใจมัวหม่น ขอเพียงใครสักคนห่วงใยกัน
วันที่เสียน้ำตา วันที่ฟ้าเปลี่ยนผัน เธอก็ยังมีฉันอยู่ทั้งคน

(เพราะ)ฝนที่ตก(อยู่)ทางโน้น หนาวถึงคนทางนี้ ยังอยากได้ยินทุกเรื่องราว
เธอลำบากอะไรไหม เธอสู้ไหวหรือเปล่า อย่าลืมเล่าสู่กันฟัง

(เพราะ)ฝนที่ตก(อยู่)ทางโน้น หนาวถึงคนทางนี้ ยังอยากได้ยินทุกเรื่องราว
เธอลำบากอะไรไหม เธอสู้ไหวหรือเปล่า อย่าลืมเล่าสู่กันฟัง

เธอยังขาดอะไรไหม เธอสู้ไหวหรือเปล่า
อย่าลืมเล่าสู่กันฟัง เธอยังมีฉันอยู่ทั้งคน
ฉันยังจำเสมอที่เธอเคยบอกกับฉัน คิดแล้วยังตื้นตันเกินอธิบาย

ทำใจให้เป็นเพื่อนเธอ

ได้เป็นเพื่อนเธอคนหนึ่งเดินเคียงข้างกันไม่ห่าง
ไปด้วยกัน ได้แค่นี้ก็อุ่นใจเธอเพียงให้ความสนิท เธอไม่คิดมีเยื่อใย
ฉันเข้าใจ และยังย้ำไว้ทุกวัน

วันเวลาที่ได้มีความสุข คงไม่ขอมากไปกว่านี้ ไม่อยากต้องเสียใจ

จะทำใจให้เป็นเพื่อนเธอ หากว่าเธอให้เป็นเพื่อนกัน
ตอบแทนที่เธอให้ฉันได้มากเท่านี้ ก็ไม่รู้จะอยู่ได้ไหม

หากวันหนึ่งที่เธอพบใคร แต่ฉันจะทำทุกอย่าง
ให้วันนี้เป็นวันที่เธอไม่เหงาใจ

การมีเพื่อนแท้คนหนึ่ง มันคงลึกซึ้งถึงกัน
นานเท่านาน มากกว่าการเป็นเพื่อนใจ เธอเพียงให้ความสนิท
เธอไม่คิดมีเยื่อใย ฉันเข้าใจ และยังย้ำไว้ทุกวัน

วันเวลาที่ได้มีความสุข คงไม่ขอมากไปกว่านี้ ไม่อยากต้องเสียใจ

จะทำใจให้เป็นเพื่อนเธอ หากว่าเธอให้เป็นเพื่อนกัน
ตอบแทนที่เธอให้ฉันได้มากเท่านี้ ก็ไม่รู้จะอยู่ได้ไหม
หากวันหนึ่งที่เธอพบใคร แต่ฉันจะทำทุกอย่าง
ให้วันนี้เป็นวันที่เธอไม่เหงาใจ

รักเธอ...อย่างมากมาย มากจนเกินจะพูดไป ไม่อยากต้องเสียเธอ

จะทำใจให้เป็นเพื่อนเธอ หากว่าเธอให้เป็นเพื่อนกัน
ตอบแทนที่เธอให้ฉันได้มากเท่านี้ก็ไม่รู้จะอยู่ได้ไหม
หากวันหนึ่งที่เธอพบใคร แต่ฉันจะทำทุกอย่าง
ให้วันนี้เป็นวันที่เธอไม่เหงาใจ

เปลี่ยนเป็นรักได้ไหม

ได้มาแค่คำว่าขอบใจทุกที แค่คำนี้เธอจะต้องพูดทำไม
ให้ใกล้ชิดสนิทเมื่อเธอทุกข์ใจ แล้วสุดท้ายให้กลับถอยไปทุกครั้ง

เมื่อเธอเหงา ไม่มีใครดีเท่าฉัน คิดแล้วว่าต้องได้ฟังประโยคนี้

เปลี่ยนเป็นรักแทนได้ไหม จากความไว้ใจที่ให้กันมา

หันมามองสบตา ว่าฉันรู้สึกเช่นไร
อยากเพียงได้ยินว่ารัก ซึ่งมันก็คงไม่มากเกินไป
สักนาทีได้ไหม ให้ฉันได้เป็นมากเกิน กว่าเพื่อนดีๆ

ถึงไม่รักยังอยากจะทำเพื่อเธอ พร้อมเสมอไม่ว่าช้านานใดๆ
แค่ตอนนี้ตอนที่เธอไม่เหลือใคร ขอได้ไหมไม่อยากต้องเป็นคนเดิม

เมื่อเธอเหงา ไม่มีใครดีเท่าฉัน คิดแล้วว่าต้องได้ฟังประโยคนี้

เปลี่ยนเป็นรักแทนได้ไหม จากความไว้ใจที่ให้กันมา
หันมามองสบตา ว่าฉันรู้สึกเช่นไร
อยากเพียงได้ยินว่ารัก ซึ่งมันก็คงไม่มากเกินไป
สักนาทีได้ไหม ให้ฉันได้เป็นมากเกิน กว่าเพื่อนดีๆ

เปลี่ยนเป็นรักแทนได้ไหม จากความไว้ใจที่ให้กันมา
หันมามองสบตา ว่าฉันรู้สึกเช่นไร
อยากเพียงได้ยินว่ารัก ซึ่งมันก็คงไม่มากเกินไป
สักนาทีได้ไหม ให้ฉันได้เป็นมากเกิน กว่าเพื่อนดีๆ

รักสักคำได้ไหม ให้ฉันได้เป็นมากเกิน กว่าเพื่อนดีๆ

ยังยิ้มได้ □ □ □ □

หลายครั้งที่ชีวิต เจอกับปัญหา ทำให้ใจเธออ่อนล้าลงบ้างไหม
ฉันถามด้วยความรัก ถามด้วยความห่วงใย ไม่ได้ดูถูกเธอ

หวังแล้วก็ผิดหวัง มาตั้งกี่ครั้ง เธอก็ยังอยู่ตรงนี้ไม่จากไป
ฉันรู้มันยากนัก ที่รักฉันนั้นขอบใจ เธอเหลือเกิน

เหนื่อยหน่อยนะ อยู่กับฉัน เมื่อสิ่งที่ฝันนั้นมันไม่ง่ายเลย

แหละวันนี้ฉันรู้ ต้องเหนื่อยหนักกว่าที่เคย แต่เธอก็ยังยิ้มได้

ไม่คิดจะยอมแพ้ เราก็ไม่แพ้ แค่เพียงทางไม่มีดอกไม้ให้ก้าวเดิน
ขุนเขาหรือขวากหนาม ด้วยรักมันคงไม่ยากเกิน ที่จะเดินไปให้ถึงปลายทาง

เหนื่อยหน่อยนะ อยู่กับฉัน เมื่อสิ่งที่ฝันนั้นมันไม่ง่ายเลย
แหละวันนี้ฉันรู้ ต้องเหนื่อยหนักกว่าที่เคย แต่เธอก็ยังยิ้มได้

ไม่คิดจะยอมแพ้ เราก็ไม่แพ้ แค่เพียงทางไม่มีดอกไม้ให้ก้าวเดิน
ขุนเขาหรือขวากหนาม ด้วยรักมันคงไม่ยากเกิน ที่จะเดินไปให้ถึงปลายทาง

ไม่มีฝีมือ □ □ □ □

ไม่รู้จริง ๆ ว่าจะโดนทิ้ง อยู่เร็วๆนี้ ถึงได้ร่าเริง
ปล่อยตัว ไปตามเดิม ก็นึก ว่าเธอดีอย่างเดิม
ครั้นฉัน ค้นพบธาตุแท้เธอ แทบเพ้อ แทบเหม่อ
เผ่าพันธ์ ตระกูลคนใจดำ เป็นญาติ เธอ

หากรู้ว่าเธอ เป็นคนวางแผน คงไม่จบแค้น ฉันไม่จาง
อาจเดินคนละทาง ตัดหาง กันไปนาน แล้ว
ครั้นนึกถึงรัก ชักเสียดาย อย่างกาย ใจที่ให้
ใส่ไป ในตัวเธอเพียงใด ไม่ได้ ดี

ไม่มีฝีมือ ฝีมือ รั้งเธอไม่ให้เขา แย่งไป
โทษใครกันทำไม ก็เรามันด้อย ฝีมือ
ฝีมือไม่ดี เขาดี ซ้ำยัง ได้เธอเป็นใจ
บวกแรงกันไป แล้วฉันไปสู้อะไร ไหว
ไปเถอะไป ทิ้งฉันไว้ แต่อย่ากลับมา

หากรู้ว่าเธอ เป็นคนวางแผน คงไม่จบแค้น ฉันไม่จาง

อาจเดิน คนละทาง ตัดหาง กันไปนานแล้ว

ครั้นนึก ถึงรัก ชักเสียดาย อย่างกาย ใจที่ให้

ใส่ไป ในตัวเธอเพียงใด ไม่ได้ ดี

ไม่มีผีมือ ผีมือ รั้งเธอ ไม่ให้เขาแย่ง ไป

โทษใคร กันทำไม ก็เรา มันด้อยผี มือ

ผีมือไม่ดี เขาดี ซ้ำยัง ได้เธอ เป็นใจ

บวกแรง กันไป แล้วฉันไปสู้ อะไรไหว

ไปเถอะไป ทิ้งฉันไว้ แต่อย่ากลับมา

ไม่มีผีมือผีมือ รั้งเธอไม่ให้ เขาแย่ง ไป

โทษใคร กันทำไม ก็เรามันด้อยผี มือ

ผีมือไม่ดี เขาดี ซ้ำยัง ได้เธอ เป็นใจ

บวกแรงกันไป แล้วฉันไปสู้อะไร ไหว

ไปเถอะไป ทิ้งฉันไว้ แต่อย่ากลับ...

.....ขอขอบคุณที่มาเพลงblogเพลงเพราะ

บางครั้งสนุกสนานยิ้มแย้มแจ่มใส.....แต่ภายในใครรู้บ้าง? .....

บางครั้งอารมณ์เศร้า....ใครเล่าจะปลอบโยน .....